

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/4/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4316218734
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 08. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4316218734.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: X. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., J. XX, zast. JUDr. Adrianou Pukajovou Kerestešovou, advokátkou, so sídlom Nitra, Kmeťkova 23, proti žalovaným: 1. Všeobecná úverová banka, a. s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31 320 155, 2. CEE COLLECT Slovakia s. r. o., so sídlom Bratislava, Palárikova 13, IČO: 42 882 053, 3. CEE COLLECT FUND 1 LTD, identifikačné číslo: HE 308237, so sídlom Agiou Nicolaou 67-69, 1. poschodie, byt/kancelária 103, Egkomi, 2408, Nicosia, Cyprus, žalovaní v 2. a 3. rade zast. BBH advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Bratislava, Suché Mýto 1, IČO: 36 713 066, o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky a iné, o odvolaniach žalovaného v 3. rade, žalovaného v 1. rade a žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 13. júla 2022 č. k. 7C/294/2016-374 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom vyhovujúcom výroku (II.), vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia (III.), v zamietajúcom výroku (IV.) a vo výrokoch o trovách konania (V., VI. a VII.) potvrdzuje.

Odvolanie žalovaného v 1. rade voči výroku III. a VII. odmieta.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade.

Žalovanému v 2. rade sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Žalobcovi sa voči žalovanému v 3. rade priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti povinnosti žalovaného v 1. rade zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 1 000,- eur zastavil (I.). Určil, že zmluvná podmienka uvedená v čl. II. bod 6 Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 000319011060208 zo dňa 11. 02. 2008, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v I. rade v znení: „podpisom tejto zmluvy dlžník výslovne súhlasí v prípade, ak nesplní svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru podľa tejto úverovej zmluvy, aby banka bola oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi. Výška zrážok zo mzdy bude zodpovedať výške mesačných splátok úveru podľa tejto úverovej zmluvy, pričom zrážky zo mzdy nemôžu byť vyššie ako zrážky pri výkone rozhodnutia stanovené osobitným predpisom. Pre účely uplatnenia výkonu zrážok zo mzdy je táto úverová zmluva

súčasne aj Dohodou o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na ručiteľa, pokiaľ je pohľadávka banky z úveru zabezpečená ručiteľom“ je neplatná (II.). Žalovanému v 3. rade uložil povinnosť titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatiť žalobcovi sumu 3 755,25 eura, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (III.). Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol. (IV.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému v 1. rade voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,33% (V.). Žalovanému v 2. rade voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (VI.) a žalobcovi voči žalovanému v 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (VII.). Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 CSP, § 2, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (účinného v čase uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, § 92 ods. 8 Zákona o bankách, § 3 ods. 1, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 písm. r), ods. 5, § 524, § 526, § 565, § 37 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2, § 2, § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 písm. a), b), c), ods. 8, § 7 ods. 1, 2 písm. a), b), ods. 3, 4, 5, § 9a ods. 1, § 20a ods. 1 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, § 137, § 298 ods. 2 CSP a vykonaným dokazovaním zistil, že zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 000319011060208, ktorú uzatvorila VÚB, a. s. so žalobcom dňa 11. 02. 2008 vyplýva, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 216 000,- Sk (7 169,89 eura), ktoré sa zaviazal vrátiť v 84 mesačných anuitných splátkach vo výške 4 319,99 Sk (143,40 eura), celkový počet splátok bol 84, dátum prvej splátky 11/03/2008, dátum poslednej splátky 11/02/2015, výška úrokovej sadzby 14,9% ročne. Z výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 28. 05. 2009 vyplýva, že žalovaný v 1. rade vyhlásil predčasnú splatnosť úveru s tým, že vyzval na predčasné splatenie úveru s príslušenstvom, a to v lehote 7 dní odo dňa doručenia tejto výzvy. Z doručienky tejto výzvy adresovanej žalobcovi vyplýva, že si zásielku neprevzal v odbernej lehote. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 23. 08. 2012 súd zistil, že VÚB, a. s. oznámila žalobcovi, že ku dňu 20. 08. 2012 postúpila svoju pohľadávku spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia na žalovaného v 3. rade, zast. žalovaným v 2. rade, a že momentom tohto postúpenia je povinný záväzky zo zmluvy plniť výhradne postupníkovi. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi VÚB, a. s. a žalovaným v 3. rade vyplýva, že dňa 14. 08. 2012 banka uzavrela zmluvu, na základe ktorej postupca postupuje pohľadávky postupníkovi a postupník sa stáva novým veriteľom pohľadávok. Z výzvy na výkon zrážok zo mzdy/iných príjmov zo dňa 19. 09. 2012 súd zistil, že spoločnosť CEE COLLECT Slovakia s. r. o. oznámila zamestnávateľovi žalobcu - MIKONA plus, s. r. o., že na základe Mandátnej zmluvy zo dňa 14. 08. 2012 je oprávnená žalovaným v 3. rade na správu a inkaso pohľadávok, pričom ich vyzval na výkon zrážok zo mzdy, a to až do úplného splatenia zabezpečenej pohľadávky na účet vedený v UniCredit Bank Slovakia, a. s., variabilný symbol 5063386521 s tým, že výšku jedno mesačnej splátky uviedli vo výške 143,40 eura. Z potvrdenia o príjme zo závislej činnosti zamestnávateľa TaM trans spedition, s. r. o. zo dňa 30. 09. 2015 vyplýva, že z čistého príjmu žalobcu sa vykonávajú zrážky na základe dohody o zrážkach zo mzdy na už poskytnuté úvery, pôžičky vo výške 143,40 eura banke UniCredit Bank Slovakia, a. s. Z výplatných pásov uvedeného zamestnávateľa vyplýva, že zrážky zo mzdy žalobcu boli vykonávané od mesiaca 8/2014 do 02/2017. Z podania žalovaného v 2. rade zo dňa 10. 03. 2017 adresovaného TaM trans spedition, s. r. o. vyplýva, že žiada o pozastavenie výkonu zrážok zo mzdy s variabilným symbolom 5063386521, uzavretej medzi žalobcom a pôvodným veriteľom - žalovaným v 1. rade. Z tabuľky obsahujúcej zrážky zo mzdy a ich započítanie voči pohľadávke vyplýva, že zrážky zo mzdy predstavujú sumu vo výške 4 100,12 eura s tým, že pri prvej úhrade vo výške 103,51 eura je uvedený koniec omeškania 26. 08. 2014 a pri 31. úhrade vo výške 104,79 eura je uvedený koniec omeškania 24. 02. 2017.

1.2. Žalobca podaním zo dňa 22. 05. 2022 vzal žalobu späť v časti uplatňovaného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000,- eur voči žalovanému v 1. rade. Súd, vzhľadom na dispozičné oprávnenie žalobcu, keď žalobca vzal žalobu čiastočne späť, pričom žalovaný v 1. rade so späťvzatím žaloby súhlasil, postupoval podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku a konanie v tejto časti zastavil.

1.3. Uzatvorená úverová zmluva je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; uzavretá úverová zmluva nie je vylúčená z pôsobnosti citovaného zákona. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou procesnej prípustnosti žalobného návrhu ohľadom neplatnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa dohody o zrážkach zo mzdy. V tejto súvislosti súd poukázal na závery prijaté v uznesení Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019 sp. zn. 6Cdo 27/2018, z ktorého vyplýva, že použitie ustanovenia § 137 písm. c) CSP v danej veci neprichádza do úvahy, pričom s

uvedeným právnym názorom sa plne stotožňuje. Žaloba, ktorou sa žalobca (majúci v právnom vzťahu, ktorého sa vec týka, postavenie spotrebiteľa) domáha vyslovenia (určenia) neprijateľnosti zmluvných podmienok, resp. vyslovenia (určenia) ich neplatnosti z dôvodu neprijateľnosti, nie je určovacou žalobou v zmysle § 137 ods. 1 písm. c) CSP. K tomuto právnemu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí z 28. februára 2019 sp. zn. 6Cdo 127/2017, v ktorom uviedol, že ide o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi, s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred neprijateľnými podmienkami na súde, ktorá má podklad v osobitných predpisoch (§ 53 ods. 1, ods. 4 a 5 a § 53a Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.). V prípade takejto žaloby nie je preto potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem. Vychádza totiž z predpokladu, že dodávateľ porušuje svoju povinnosť nepoužívať neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, je založená na protiprávnom konaní dodávateľa voči spotrebiteľovi. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe sa priamo nedeclaruje (ne)existencia práva, ale sa deklaruje existencia nečestnej podmienky, ktorá je v spotrebiteľskej zmluve od jej vzniku. Možno ju uplatniť len v prípade spotrebiteľskej zmluvy a odlišným je aj účel, ktorému má slúžiť. Vzhľadom na uvedené, súd určovací žalobný návrh ohľadom zmluvnej podmienky zakotvujúcej dohodu o zrážkach zo mzdy za neplatnú považoval za procesne prípustný. Naproti tomu, čo sa týka žalobného návrhu v časti určenia obchodnej praktiky žalovaného v 1. a 2. rade ako nekalej, tu súd konštatoval, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 137 písm. d) CSP, keďže z ustanovení Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že by išlo o osobitný druh žaloby patriacej spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred nekalými obchodnými praktikami na súde, ako je to v prípade neprijateľných zmluvných podmienok. Kladným rozhodnutím o takejto žalobe by nebol naplnený ani jej sledovaný účel, ktorému má slúžiť, a to zabránenie používania nekalej praktiky. Tento cieľ môže byť naplnený jedine v konaní o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach podľa § 301 a nasl. CSP, t. j. v ktorom súd skúma nekalé obchodné praktiky nezávisle od okolností konkrétneho prípadu a súd má možnosť podľa § 305 ods. 3 CSP zakázať dodávateľovi používať nekalú obchodnú praktiky. Prípadne podľa § 20a ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa mu orgán dozoru rozhodnutím nariadi zdržať sa protiprávneho konania. Vyššie citované ustanovenie § 137 CSP pod písm. d) pritom pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti, len ak tak vyplýva z právneho predpisu, najmä z predpisu hmotného práva. Pri žalobách o určenie právnej skutočnosti sa ustanovenie § 137 písm. d) CSP o naliehavom právnom záujme nezmieňuje, jeho preukazovanie teda nie je pre prípustnosť takejto určovacej žaloby podstatné. Jedinou zákonnou podmienkou jej prípustnosti je skutočnosť, že oprávnenie domáhať sa určenia právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu. Občiansky zákonník neobsahuje ustanovenie o tom, že sa nekalosti obchodnej praktiky možno domáhať na súde, pričom ustanovenia § 7, 8, 9 Zákona o ochrane spotrebiteľa, od ktorého žalobca odvodzuje nekalosť obchodných praktík, stanovujú len podmienky, za akých sa obchodná praktika považuje za nekalú. Pre prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti - nekalosti obchodnej praktiky nestačí, že osobitný predpis stanovuje podmienky nekalosti obchodnej praktiky, ale je potrebné, aby výslovne stanovil aj možnosť domáhať sa určenia tejto právnej skutočnosti na súde. S prihliadnutím k vyššie uvedenému bolo preto dôvodným žalobu žalobcu v časti o určenie nekalosti obchodných praktík žalovaného v 1. a 2. rade s prihliadnutím na ustanovenie § 137 písm. d) CSP ako procesne neprípustnú zamietnuť. Uvedené ale nebráni tomu, aby súd posúdil nekalosť obchodnej praktiky postúpenia pohľadávky, ako otázku predbežnú vo vzťahu k uloženiu povinnosti vydania bezdôvodného obohatenia.

1.4. Súd sa vyjadril aj k pasívnej vecnej legitímácii žalovaných v 1. a 2. rade. Uviedol, že zmluvou o postúpení pohľadávky sa z hľadiska jej účinkov vždy prevádza iba konkrétne právo postupcu na plnenie voči dlžníkovi, nie však zmluvný vzťah ako celok. Postupník (žalovaný 3. rade) na základe cesie nevstupuje do základného obligačného vzťahu s dlžníkom, z ktorého postupovaná pohľadávka vznikla, a ktorého obsah môže tvoriť značný objem práv a povinností, ktoré nie sú postúpením dotknuté. Účastníkom pôvodného záväzkového vzťahu ostáva aj naďalej postupca. Z uvedeného je potom zrejmé, že žalovaný v 1. rade v tomto konaní mal pasívnu vecnú legitímáciu v časti určenia nekalosti jeho obchodnej praktiky spočívajúcej v postúpení práv a povinností, t. j. je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého žalobca vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Žalovaný v 1. rade je osobou, ktorá postupovala práva a povinnosti zo záväzkového vzťahu so žalobcom, pričom nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie (§ 7 ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa). Zároveň v tomto konaní bolo preukázané, že postúpenie pohľadávky bolo neplatné. Z uvedených dôvodov námietka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 1. rade nie je dôvodná. Súd ohľadom námietky žalovaného v 2. rade o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie uviedol, že táto je dôvodná, nakoľko tento nie je a ani nebol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu so

žalobcom. Žalovaný v 2. rade zastupuje žalovaného v 3. rade na základe plnomocenstva udeleného za účelom úkonov na vymożenie pohľadávok voči dlžníkom. Uvedené zakladá procesnoprávny vzťah na zastupovanie žalovaného v 3. rade voči žalobcovi, ale nemožno z toho vyvodíť jeho pasívnu vecnú legitímáciu, čo vyplýva okrem iného aj zo samotného žalobného návrhu, kde sa uvádza, že agresívna obchodná praktika mala byť vykonávaná v mene žalovaného v 3. rade. Vzhľadom na uvedené, je zrejmé, že medzi žalobcom a žalovaným v 2. rade absentuje hmotnoprávny vzťah.

1.5. Nakoľko zmluva uzavretá medzi stranami sporu má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b) zák. č. 258/2001 Z. z., musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 4 ods. 2 cit. zákona a nesmie obsahovať neprijateľné podmienky v zmysle Občianskeho zákonníka. Súd následne pristúpil k skúmaniu zmluvnej podmienky uvedenej v čl. II. bod 6 zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru. Dohoda o zrážkach zo mzdy vo všeobecnosti predstavuje zabezpečovací prostriedok peňažnej pohľadávky, ktorú uzatvára veriteľ s dlžníkom. Pre takúto dohodu platia všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Musí obsahovať označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a výšku dohodnutých zrážok. Dohoda o zrážkach zo mzdy v danom prípade nebola uzavretá ako samostatný právny dokument, pričom pohľadávka voči žalobcovi zabezpečovaná touto dohodou nie je bližšie konkretizovaná, resp. špecifikovaná. V čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy musí byť zabezpečovaná pohľadávka presne a úplne konkretizovaná, inak by dlžník nemohol platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom uvedeného zabezpečovacieho prostriedku. V posudzovanej dohode o zrážkach zo mzdy je uvedené, že ak dlžník nesplní svoj záväzok splácať úver v stanovených termínoch mesačných splátok, resp. v stanovenej lehote splatnosti úveru, banka je oprávnená požadovať od zamestnávateľa dlžníka vykonávať zrážky zo mzdy až do doby úplného splatenia všetkých pohľadávok banky voči dlžníkovi, čo nemožno považovať za presné a úplné konkretizovanie zabezpečenej pohľadávky, a preto súd považuje vymedzenie zabezpečovanej pohľadávky za neurčité, a teda neplatné podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto dohoda umožňujúca dodávateľovi siahnuť na majetkové práva spotrebiteľa, ktorý je povinný sa jej podriadiť bez predchádzajúcej súdnej kontroly, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a preto ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka, a teda neplatnú. Vzhľadom na uvedené, je bez právneho významu, že v čase uzatvárania zmluvy nebolo účinné ustanovenie § 5a zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. S poukazom na uvedené, súd určil, že zmluvná podmienka týkajúca sa dohody o zrážkach zo mzdy je neplatná.

1.6. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že v danom prípade je aj rozhodcovská doložka neplatná v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, nakoľko predstavuje neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Za neprijateľnú podmienku v úverovej zmluve považoval súd aj dojednanie úroku z omeškania vo výške 5% p. a. nad rámec úrokovej sadzby za každý deň omeškania dlžníka v prípade nesplácania úveru, ktorá je uvedená v čl. I. úverovej zmluvy, nakoľko taktiež ide o ustanovenie spôsobujúce značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa, ktorá navyše obchádza zákonom predpísanú výšku úrokov z omeškania vyplývajúcu z § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinného ku dňu vzniku uzavretia úverovej zmluvy. Súd tiež uviedol, že údaj o RPMN je údajom, ktorý musí zmluva o spotrebiteľskom úvere v správnej výške obsahovať (§ 4 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Ak taký údaj absentuje alebo je nesprávny, potom ide o dôsledok spočívajúci v bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru (§ 4 ods. 3 cit. zákona). Z uvedeného vyplýva, že ak aj úverovej zmluve chýbala náležitosť, ktorú predpokladal zákon č. 258/2001 Z. z., potom je potrebné považovať úver za bezúročný a bezpoplatkový. Nebolo možné dospieť k záveru, že zmluva je neplatným právnym úkonom v celom rozsahu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to napriek prítomnosti neprijateľných zmluvných podmienok (dohoda o zrážkach zo mzdy, rozhodcovská doložka, dojednanie o úroku z omeškania). Predmetná zmluva obsahovala základné náležitosti a vôľa jej kontrahentov sa stretla v otázkach esenciálnych náležitostí zmluvy, pričom ďalšie, síce z pohľadu zákona 258/2001 Z. z. obligatórne náležitosti (ako napr. absencia RPMN), spôsobujú nie žalobcom uvažovanú neplatnosť, ale bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

1.7. V súvislosti s uplatneným nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia sa súd v prvom rade zaoberal ako predbežnou otázkou, či postúpenie pohľadávky je v posudzovanom prípade možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Zámer postúpiť pohľadávku subjektu sídlacemu na vzdialenom ostrove vo východnom Stredozemí hodnotil súd ako nekalú obchodnú praktiku, pretože boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu, a to tak nedostatok odbornej starostlivosti na strane

dodávateľa, ale aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa. Napokon v konaní bolo preukázané, že žalovaný v 3. rade po postúpení pohľadávky realizoval svoje právo na základe zmluvnej podmienky ohľadom dohody o zrážkach zo mzdy, ktorá bola v tomto konaní vyhlásená za neplatnú. Veriteľom sa stal subjekt sídlaci na vzdialenom ostrove vo východnom Stredozemí, preto súd dospel k záveru, že postúpenie pohľadávky proti spotrebiteľovi na takýto subjekt za účelom následného vymáhania pohľadávky na základe neplatnej dohody o zrážkach zo mzdy mimo súdneho konania, je potrebné vyhodnotiť ako odporujúce dobrým mravom na účely aplikácie ust. § 3 ods. 1, ako aj § 39 Občianskeho zákonníka. Na konštatovanie záveru o nekalej obchodnej praktike je dôležitý objektívny stav a postačuje hrozba vzniku ujmy.

1.8. Postúpenie pohľadávky ako právny úkon je za uvedených okolností v rozpore s dobrými mravmi, čo v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 8, § 7 ods. 1, 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa zakladá neplatnosť postúpenia pohľadávky ako právneho úkonu. Podporne možno v tejto súvislosti poukázať na rozhodovaciu prax súdov, ktoré judikovali, že postúpenie pohľadávky na neznámy zahraničný subjekt výrazne sťažuje pozíciu spotrebiteľa a môže ho odradiť od efektívnej ochrany svojich práv, pretože spotrebiteľ by v prípade úspešného súdneho konania len ťažko uplatňoval svoje práva na náhradu trov konania, prípadne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo právo na primerané finančné zadosťučinenie (rozsudok OS Prešov zo dňa 12. 07. 2010 č. k. 17C/56/2010-54, rozsudok OS Prešov zo dňa 28. 09. 2010 č. k. 19Cb/164/2008-139, rozsudok OS Prešov zo dňa 04. 02. 2011 č. k. 10C/141/2010- 102, rozsudok KS Trnava zo dňa 16. 05. 2012). V prípade bankových pohľadávok je potrebné pri postúpení pohľadávky dodržať ustanovenia Občianskeho zákonníka, a to § 524 a nasl., ako aj ustanovenie § 92 ods. 8 osobitného právneho predpisu Zákona o bankách. Zákon o bankách v ustanovení § 92 ods. 8 tak nad rámec ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka sprísňuje pravidlá pri postúpení pohľadávky z bánk na iné subjekty. Pokiaľ je postupovaná banková pohľadávka z bankového produktu, tak osobitný predpis a to Zákon o bankách vyžaduje pre platné postúpenie, aby banková pohľadávka bola postúpená iba po tom, ako banka písomne vyzve klienta na splnenie jeho záväzku a omeškanie klienta trvá viac ako 90 dní. Takýto osobitný predpis tak určuje podmienky, za ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku na nebankový subjekt s tým, že takáto právna úprava postúpenia pohľadávky slúži na ochranu klienta banky, nakoľko ten vstupoval do právneho vzťahu s bankou, nad ktorej činnosťou dohliada Národná banka Slovensko a postúpením pohľadávky nemôže dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia. Z uvedených dôvodov tak je možné postúpiť pohľadávku banky len ak je klient banky napriek písomnej výzve banky nepretržite v omeškaní viac ako 90 dní so splácaním svojho peňažného záväzku, pričom banka je povinná doručiť mu výzvu, aby mohol splatiť takýto dlh. Pre platné postúpenie pohľadávky banky tak musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky, ktoré vyplývajú z uvedeného zákonného ustanovenia: pohľadávka banky musí byť splatná a predchádza jej výzva a omeškanie klienta nepretržite dlhšie ako 90 dní so splnením čo i len časti peňažného záväzku. Nedodržanie zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach spôsobuje, že takéto postúpenie pohľadávky je v rozpore so zákonom čo vyplýva aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 24. 04. 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017. Zároveň je potrebné uviesť, že pre účinné doručenie právneho úkonu adresátovi sa predpokladá, že takýto právny úkon sa dostane do sféry jeho dispozície, pričom už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Ide tak o objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom s tým, že to pokrýva nielen samotné prevzatie hmotnoprávneho úkonu, ale aj prípad, kedy nadobudol adresát hmotnoprávneho úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávneho úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa tak rozumie napríklad vhodenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posielat' aj elektronicky a pod. Zmluvné strany právneho vzťahu si tiež môžu dojednať aj tzv. fikciu doručenia, podľa ktorej sa zásielka považuje za doručeníu bez ohľadu na to, či doručenie (v zmysle faktického prevzatia zásielky) bolo reálne vykonané. Zároveň je potrebné uviesť, že dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe, pretože týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta. Následne už nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil alebo nie. Z podstaty doručovania tak pre účastníkov zmluvného vzťahu vyplýva povinnosť zabezpečiť v danom mieste alebo u určenej osoby prijímanie zásielok. Pri zmene dohodnutého režimu doručovania majú zmluvné strany vzájomnú oznamovaciu povinnosť, aby

sa zabezpečila účinnosť doručovania právnych úkonov, pretože zmluvnej strane nemožno pričítať v jej neprospech, že doručovala na pôvodne dohodnutú adresu, ak jej táto zmena nebola včas oznámená. Je tak neprípustné, aby adresát porušením povinnosti oznámiť novú adresu požíval výhody spočívajúce v zmarení právnych účinkov pre neho nepriaznivých právnych úkonov, a to na úkor konajúcej osoby, ktorá koná v súlade s tým, čo bolo pre doručovanie dohodnuté.

1.9. Z vyššie uvedených dôvodov tak súd po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že v konaní nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok a to najmä splnenie podmienky, že by žalovaný v 1. rade platným spôsobom predčasne zosplatnil takýto úver a postúpená pohľadávka by tak bola splatná a to vzhľadom na skutočnosť, že nebolo preukázané, že by bola žalobcovi účinne doručená akákoľvek výzva resp. iné písomnosti (upomienka pred zosplatnením). Preto súd konštatoval, že neboli splnené ani zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ktorý okrem iného upravuje povinnosť banky pred postúpením pohľadávky doručiť osobitnú výzvu svojmu klientovi. Uvedená povinnosť vyplývala banke aj z čl. VI. bod 1 písm. a) všeobecných obchodných podmienok, pričom nebolo v konaní preukázané ani doručovanie tejto výzvy. Z uvedených dôvodov tak postúpenie pohľadávky bolo v rozpore so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho je neplatné, a to s prihliadnutím na § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Banka v konaní argumentovala, že je povinná archivovať písomnosti týkajúce sa zosplatnenia pohľadávky len zákonom určenú dobu. V tejto súvislosti je súd toho názoru, že napriek uvedenému, v tomto konaní ťaží dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok postúpenia veriteľa, keďže postupník si musel byť vedomý, že ide o vymáhanie postúpenej predčasne zosplatnenej pohľadávky a skutočnosť, že zákon neukladá povinnosť archivovať dokumenty dlhšiu dobu nemožno považovať za ospravedlniteľný dôvod, ktorý by v tomto smere mohol zaťažovať spotrebiteľa. Za naplnenie dôkazného bremena nemožno považovať ani predloženie vzorov upomienok, keďže tieto nepreukazujú, že by boli doručované v tomto konkrétnom prípade. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že žalovaný v 3. rade platne nadobudol pohľadávku od svojho právneho predchodcu, je prijatie plnenia titulom zrážok zo mzdy žalobcu v rozsahu 3 755,25 eura plnením bez právneho dôvodu, preto súd v tejto časti žalobe vyhovel. Z tabuľky obsahujúcej zrážky zo mzdy a ich započítanie voči pohľadávke vyplýva, že zrážky zo mzdy predstavujú sumu vo výške 4 100,12 eura.

1.10. Žalovaný v 3. rade vzniesol námietku premlčania bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia. Súd v tejto súvislosti poukázal na právne závery uvedené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2022 sp. zn. 7Cdo 268/2021, v zmysle ktorých „podľa rozsudku Súdneho dvora EU C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukázal na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C485/19 zo dňa 07. 10. 2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekálnych podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/238/2017 zo dňa 18. 10. 2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EU C485/19.“ Analogická aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby súdmi Slovenskej republiky pri práve spotrebiteľa na vydanie bezdôvodného obohatenia (§ 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka) získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je právnym dôsledkom prednosti rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C - 485/19 zo dňa 22. apríla 2021 v právnom poriadku Slovenskej republiky. Otázkou nadobudnutia skutočnej vedomosti spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, nemožno oddeliť od ustálenia momentu, kedy spotrebiteľ túto vedomosť získal. Ide totiž o to, či je možné pri každej zmluve o spotrebiteľskom úvere a u každého spotrebiteľa automaticky usudzovať nadobudnutie skutočnej vedomosti o bezdôvodnom obohatení len na základe spotrebiteľovej dôkladnej znalosti obsahu zmluvy o úvere a povinnosti plnenia na účet veriteľa, čo by v podstate znamenalo prezumpciu jeho vedomosti o rozpore jej ustanovení so zákonom. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov realite praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka podrobnej znalosti právnych predpisov zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť

spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti mu nemôže byť na ujmu. Pri skúmaní momentu, kedy spotrebiteľ nadobudol vyžadovanú skutočnú vedomosť o tejto podstatnej skutkovej okolnosti, je potrebné si uvedomiť, že ide o subjektívny okamih, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie také skutkové okolnosti, ktoré mu umožnia uplatniť svoje práva v súdnom konaní žalobou o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, t. j. keď sa jeho právo stalo nárokom. Rozhodujúce nie je, či možnosť dozvedieť sa tieto skutočnosti mal už skôr.

1.11. Žalobca si zmenenou žalobou doručeniu súdu dňa 12. 04. 2017 uplatnil sumu bezdôvodného obohatenia od žalovaného v 3. rade vo výške 3 755,25 eura. Žalobca v období 10 rokov pred podaním zmeny žaloby (t.j. medzi 12. 04. 2007 a 12. 04. 2017) na predmetnom úvere uhradil 4 100,12 eura. Z uvedeného vyplýva, že žalobca má nárok na uplatnenú sumu 3 755,25 eura, nakoľko táto bola uhradená žalovanému v 3. rade na základe dohody o zrážkach zo mzdy v rámci 10-ročnej objektívnej, ako aj 2-ročnej subjektívnej premlčacej lehote. V prejednávanom spore bolo potrebné individualizovať, kedy žalobca nadobudol vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Z obsahu spisu vyplýva, že pôvodná žaloba nebola podaná voči žalovanému v 3. rade a k návrhu na pristúpenie tohto ďalšieho subjektu na strane žalovaného a zmene žaloby požadujúcej uvedenú výšku bezdôvodného obohatenia došlo až podaním doručeným súdu dňa 12. 04. 2017, a to prostredníctvom právnej zástupkyne žalovaného, ktorej bolo plnomocenstvo udelené dňa 28. 03. 2017 a práve tento deň považoval súd za deň, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného v 3. rade. Skutočnosť, že žalobca od dátumu podania pôvodnej žaloby (16. 11. 2016) do prevzatia právneho zastúpenia advokátkou nemal reálnu vedomosť o tom, kto sa na jeho úkor obohatil vyplýva z obsahu pôvodne podanej žaloby, ako aj jej doplnenia, keď žalobca za postupníka nesprávne považoval žalobcu v 2. rade. Z uvedených skutočností je teda zrejmé, že o tejto podstatnej skutkovej okolnosti sa dozvedel až v súvislosti s prevzatím právneho zastúpenia advokátkou, teda žaloba na vydanie bezdôvodného obohatenia bola podaná pred uplynutím tak subjektívnej, ako aj objektívnej premlčacej doby v dôsledku čoho námietka premlčacia, ktorú vzniesol žalovaný v 3. rade nie je dôvodná. Ohľadom návrhu právnej zástupkyne žalobcu na vykonanie dokazovania výsluchom žalobcu a jeho manželky súd uviedol, že tieto dôkazy nevykonal, nakoľko vzhľadom na zistené skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov, by ich výpoveď nijak nezvrátila výsledok vykonaného dokazovania.

1.12. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 CSP a o nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnejšiemu žalovanému v 1. rade (úspech v časti zastavenia konania a nekalosti obchodnej praxe) priznal voči menej úspešnému (úspech v časti neplatnosti zmluvnej podmienky) žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 33,33 %. Súd žalovanému v 2. rade priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu, keďže bol v konaní voči žalobcovi v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu. Súd žalobcovi priznal nárok na náhradu trov v plnom rozsahu, keďže bol v konaní voči žalovanému v 3. rade v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný v 3. rade proti III. a VII. výroku napadnutého rozsudku, odôvodniac ho tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Rozsudok ako celok je zmätočný, v niektorých častiach sa venuje skutočnostiam, ktoré neboli predmetom konania. Žalovaný v 3. rade má za to, že konanie žalovaného v 1. rade, spočívajúce v postúpení pohľadávky na žalovaného 3. nemožno považovať za nekalú obchodnú prax, nakoľko nedochádza ku kumulatívnemu naplneniu pojmových znakov legálnej definície. Súd v odôvodnení rozsudku neuviedol, na základe akých skutočností mal za preukázané naplnenie pojmových znakov inštitútu nekalej obchodnej praxe, preto vykazuje znaky nepreskúmateľnosti. Závery súdu v rozsudku sú v rozpore tak so znením aplikovateľných právnych predpisov, ako aj s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Slovenský právny poriadok v prípade porušenia zákazu použitia nekalých obchodných praktík sankcionuje podnikateľa administratívno-právnou pokutou, iné následky však explicitne neupravuje. Žalovanému v 3. rade preto nie je zrejmé, z akého dôvodu považoval súd za potrebné posudzovať ako predbežnú otázku, či postúpenie pohľadávky je možné považovať za nekalú obchodnú prax. Bez ohľadu na to, že predmetné konanie nie je nekalou obchodnou praxou, súd bez ďalšieho uvádza, že toto konanie je potrebné vyhodnotiť ako konanie proti dobrým mravom. Nemôže obstať argumentácia súdu, že postúpenie pohľadávky by malo byť považované za konanie v rozpore s dobrými mravmi,

a teda za neplatný právny úkon. Bolo by v rozpore s ustanoveniami o neplatnosti právnych úkonov, aby konanie, ku ktorému došlo nezávisle po postúpení pohľadávky, zapríčinilo neplatnosť postúpenia pohľadávky ako právneho úkonu. Uviedol, že súd sa nevysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami (naplnenie znakov legálnej definície nekalej obchodnej praktiky) a nedostatočne odôvodnil svoje závery (vzťah medzi konaním žalovaného 1., nekalou obchodnou praktikou a konaním v rozpore s dobrými mravmi a neplatnosťou právneho úkonu), následkom čoho je rozhodnutie, ktoré je potrebné považovať za arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. K postúpeniu pohľadávky v zmysle Zákona o bankách uviedol, že pokiaľ ide o námietku žalobcu, že neboli splnené podmienky pre zosplatnenie úveru, v tejto súvislosti poukázal na súdu predložené vyjadrenie, že banka postupovala v súlade so zákonom a túto námietku vznesenú po 6 rokoch od začiatku sporu považuje za účelovú. Banka uchováva listiny 10 rokov a ak by bola vznesená pri prvom návrhu na zmenu žaloby v r. 2017, upomienky by vedeli predložiť. Teraz už vedia poukázať len na vzory. V súlade s ustanovením § 291 ods. 3 CSP a zásadou koncentrácie konania v zmysle § 153 ods. 1 CSP mal žalobca, zastúpený advokátom, povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Zo strany žalobcu došlo prostredníctvom právneho zástupcu k uplatneniu prostriedku procesného útoku v podobe tvrdenia, že žalobcovi nebola zo strany žalovaného v 1. rade doručená výzva v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách až na pojednávaní dňa 25. 04. 2022, teda viac ako 5 rokov po tom, čo právny zástupca žalobcu prevzal právne zastúpenie. Žalovaný v 1. rade si svoju povinnosť doručiť žalobcovi predmetnú výzvu si riadne splnil, na čo odkazuje aj výzva na predčasné splatenie úveru, ktorá tvorí súčasť spisu. Ak by bolo predmetné tvrdenie uvedené zo strany žalobcu včas, teda pri podaní zo dňa 12. 04. 2017, žalovaný v 1. rade by priamo preukázal doručenie predmetnej výzvy žalobcovi, nakoľko bolo jeho povinnosťou uchovávať predmetný dokument v danom čase v archíve. Pripustením účelovo oneskoreného procesného útoku, a to i napriek námietke zo strany žalovaného v 1. rade, tak zo strany súdu došlo k porušeniu zásady zákazu ochraňovania zjavného zneužitia práva, vyjadrenej v čl. 5 CSP a zásady rovnosti zbrání, vyjadrenej v čl. 6 CSP. Nakoľko v zmysle vyššie uvedeného nebolo postúpenie pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade neplatné, nemohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného v 3. rade. Z uvedeného dôvodu navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok III. a VII. napadnutého rozsudku tak, že žalobu zamietne a žalovanému v 3. rade prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalovaný v 1. rade, a to voči druhému, tretiemu, piatemu a siedmemu výroku z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky uvedenej v čl. II bod 6. (Dohoda o zrážkach zo mzdy) zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 000319011060208 zo dňa 11. 02. 2008 nie je žiadny dôvod. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzavretá v súlade s v čase jej uzavretia platnou právnou úpravou. Je písomná, je dostatočne určitá a zrozumiteľná. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola zakotvená priamo v texte zmluvy o úvere zmluvy v čl. II bod 6, pričom išlo o legálny zabezpečovací inštitút podľa ustanovenia § 551 Občianskeho zákonníka, pri ktorého výkone zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, než by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Zabezpečenie záväzku formou dohody o zrážkach zo mzdy Občiansky zákonník ani iné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy o úvere nezakazovali ani v prípade, že účastníkom zmluvy je spotrebiteľ. Zák. č. 102/2014 Z. z., ktorým bol novelizovaný zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa zákonodarca zaviedol prostredníctvom § 5a tohto zákona s účinnosťou od 01. 05. 2014 obmedzenie inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov spôsobom, ktorý ju robí neprípustnou v prípade, že nie je dohodnutá na osobitnej listine. Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 14. 08. 2012, ktorou došlo k postúpeniu pohľadávky žalovanej v 1. rade voči žalobcovi zo zmluvy o úvere na žalovaného v 3. rade bola uzavretá v súlade s vtedy platnou právnou úpravou. Nesúhlasí ani so záverom súdu, keď zmluvu o postúpení pohľadávky považuje za neplatnú z dôvodu rozporu s dobrými mravmi, nakoľko ide o postúpenie na neznámy zahraničný subjekt. V zmysle Zákona o bankách nič nebránilo banke v postúpení predmetnej pohľadávky na postupníka. V konaní predložili výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 28. 05. 2009, ktorú žalovaný adresoval žalobcovi spolu s doručenkou, zásielka sa banke vrátila s tým, že nebola prevzatá v odbernej lehote. V čase výzvy bol žalobca v omeškaní s viac ako 5 splátkami. Výzve predchádzali upomienky. Tieto sa v banke už nezachovali z dôvodu uplynutia zákonom ustanovenej

lehoty na uchovávanie takýchto dokladov. Až následne banka pristúpi k výzve na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom. Z nimi predloženej výzvy na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom je zrejmé, že podmienky stanovené Zákomom o bankách pre postúpenie pohľadávky, ako aj podmienky stanovené ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka boli preukázateľne splnené. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne aj v časti požadovaného určenia neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy a v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia a žalovanému v 1. rade prizná plnú náhradu trov konania alebo, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca voči zamietajúcejmu výroku a výrokom o trovách konania vo vzťahu k žalovanému v 1. a 2. rade, odôvodniac ho tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je postihnuté vadou právnou spočívajúcou v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 odsek 1 písm. h) CSP), ktorá nesprávnosť je daná posudzovaním veci podľa nesprávnej právnej normy. Vo vzťahu k napadnutému výroku IV. posudzovaním procesnej prípustnosti žaloby žalobcu v časti týkajúcej sa určenia nekalosti obchodnej praktiky podľa § 137 písm. d) CSP, na základe ktorého ustanovenia súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti určenia nekalosti obchodných praktík žalovaného v 1. a 2. rade ako procesne neprípustnú uviedol, že podľa jeho názoru v prípade tohto druhu žaloby sa nejedná o žalobu na určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP, ale ide o osobitný druh žaloby patriaci spotrebiteľovi s cieľom domáhať sa proti porušiteľovi ochrany svojho práva pred nekalými obchodnými praktikami, ktorá má podklad v osobitnom právnom predpise, konkrétne v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len Zákon o ochrane spotrebiteľa). V prejednávanej veci vo vzťahu k požadovanému určenie nekalosti obchodnej praktiky spočívajúcej v postúpení pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade má postavenie predávajúceho žalovaný v 1. rade, ktorého konanie spočívajúce v postúpení pohľadávky na žalovaného v 3. rade s ohľadom na vykonané dokazovanie možno jednoznačne posúdiť ako nekalú obchodnú praktiku a vo vzťahu k žalovanému v 2. rade poukázal na ustanovenie § 9a ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o ochrane spotrebiteľa sa vzťahuje aj na osobu, ktorá v mene veriteľa alebo vo vlastnom mene vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré ustanovenie zakladá u žalovaného v 2. rade postavenie predávajúceho a v tomto zmysle aj jeho pasívnu vecnú legitímáciu v konaní o určenie nekalosti obchodnej praktiky. Nesprávne je z tohto dôvodu preto právne posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade súdom prvej inštancie. Z dôvodu, že ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa výslovne spotrebiteľovi garantuje právo domáhať sa ochrany svojho práva v prípade porušenia povinností stanovených v Zákone o ochrane spotrebiteľa na súde a vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že ako žalovaný v 1. rade, tak aj žalovaný v 2. rade pri vymáhaní pohľadávky na základe neplatného postúpenia pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade, uplatnili voči žalobcovi nekalé obchodné praktiky, teda porušili povinnosť stanovenú v § 4 ods. 2 písm. c) Zákona o ochrane spotrebiteľa, je potrebné považovať žalobu o určenie nekalosti obchodnej praktiky sa procesne prípustnú v zmysle § 137 CSP. Iný právny názor by podľa mienky žalobcu viedol k odopretiu jeho ústavného práva na prístup k súdu, na súdnu ochranu, podľa čl. 46 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky. Vo vzťahu k odvolaním napadnutým výrokom týkajúcim sa náhrady trov konania (výrok V. a VI. rozsudku) uviedol, že podľa jeho mienky prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 257 CSP. Z odôvodnenia rozsudku týkajúceho sa náhrady trov konania nevyplýva, či sa súd prvej inštancie pri rozhodovaní o náhrade trov konania vôbec zaoberal tým, či v danej veci existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by súd prvej inštancie nepriznal náhradu trov konania žalovanému v 1. a 2. rade. Pri komparácii podielu jednotlivých strán na vzniku sporu je zrejmé, že podiel žalovaných na vzniku sporu je väčší ako podiel žalobcu, nakoľko žalovaní, majúci silnejšie postavenie než žalobca, na jeho úkor porušili viaceré svoje povinnosti vyplývajúce pre nich zo Zákona o ochrane spotrebiteľa a tým viaceré práva žalobcu ako spotrebiteľa, aj napriek tomu, že súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu žalobcu smerujúcu voči žalovanému v 1. a v 2. rade v časti o určenie nekalosti obchodnej praktiky za procesne neprípustnú. Nespravodlivým sa javí priznanie náhrady trov konania žalovanému v 1. a 2. rade aj z pohľadu toho, že v priebehu sporu vyšli najavo skutočnosti, preukazujúce, že podaná žaloba zo strany žalobcu bola skutočne dôvodná a naozaj nielen samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, ale v neprospech žalobcu bol zo strany žalovaných porušený Zákon o ochrane spotrebiteľa aj pri uplatňovaní obchodných praktík. V prejednávanej veci nepriznanie náhrady trov konania žalovanému v 1. a 2. rade je odôvodnené práve aj charakterom tohto konania ako spotrebiteľského konania. Žalobca poukázal aj na svoje pomery, od 07. 03. 2022 je dočasne práceneschopný pre nepriaznivý zdravotný stav, ktorý jeho

stav trvá doposiaľ. Žalobca nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, býva v spoločnej domácnosti so svojou manželkou, ktorá je sama poberateľkou starobného dôchodku. Komplex uvedených skutočností podľa mienky žalobcu preukazuje, že ide o výnimočný prípad a sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 odsek 1 písm. b), c) v spojení s § 391 CSP svojím uznesením zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v časti odvolaním napadnutých výrokoch a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, eventuálne aby rozsudkom zmenil rozsudok v časti odvolaním napadnutých výrokov tak, že žalobe žalobcu v časti určenia nekalosti obchodných praktík žalovaného v 1. a 2. rade vyhovie a súčasne žalobcovi prizná voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

5. Žalovaní v 2. a 3. rade k odvolaniu žalobcu v písomnom vyjadrení uviedli, že žalobca v konaní v žalobnom petíte žiadal o určenie nekalosti obchodných praktík žalovaného v 1. a 2. rade, pričom sú toho názoru, že súd prvej inštancie správne rozhodol o zamietnutí žaloby v tejto časti ako procesne neprípustnej. Žaloba o určenie nekalosti obchodnej praktiky tak, ako je špecifikovaná v žalobnom návrhu žalobcu nie je žalobou upravenou v žiadnom osobitnom predpise. K náhrade trov konania uviedli, že majú za to, že uvedené nedáva zmysel, nakoľko prípade, ak súd vyhodnotí odvolanie žalobcu voči výroku IV. rozsudku ako nedôvodné, dôjde k potvrdeniu skutočnosti, že žaloba v časti o určenie nekalosti obchodnej praktiky žalovaného v 2. rade je neprípustná a žaloba smerovala voči žalovanému v 2. rade iba v časti určenia nekalosti obchodnej praktiky. Bolo slobodným rozhodnutím žalobcu, formulovať žalobný návrh spôsobom, ktorý bol vyhodnotený ako neprípustný, a teda je potrebné sa v tomto prípade pridržať zásady úspechu v spore, a to bez ohľadu na akékoľvek okolnosti týkajúce sa osobného stavu žalobcu. Žalovaný v 2. rade v každom relevantnom podaní rozporoval tvrdenia žalobcu v celom rozsahu, popieral predmetné tvrdenia žalobcu. Z uvedených dôvodov majú za to, že súd pri rozhodovaní správne použil zásadu úspechu v spore v zmysle ustanovenia § 255 CSP.

6. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril aj žalovaný v 1. rade, pričom v ňom uviedol, že ak by aj bol správny názor žalobcu, že žaloba o určenie nekalosti obchodnej praktiky predstavuje osobitný druh žaloby patriaci spotrebiteľovi cieľom domáhať sa proti poručiteľovi ochrany jeho práva pred nekalými obchodnými praktikami, ktorá ak má podklad v osobitnom právnom predpise, konkrétne v § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, trvá na tom, že postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14. 08. 2012 nepredstavovalo nekalú obchodnú praktiku. Neboli splnené ustanovením § 7 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov stanovené požiadavky, nešlo o konanie v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti, ktoré by podstatne narušovalo alebo mohlo podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá v súlade s vtedy platnou právnou úpravou, za splnenia podmienok stanovených ustanovením § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky a podmienok stanovených ustanovením § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenými osobami - žalobcom a žalovanými v 1. a 3. rade; žalobcom a žalovaným v 3. rade proti výrokom, ktoré boli v ich neprospech (§ 359 CSP) a žalovaným v 1. rade voči výroku, ktorý bol v jeho neprospech a aj voči výrokom, ktoré v jeho neprospech neboli; proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a odvolanie žalovaného v 1. rade voči výrokom II. a VII. odmietol ako odvolanie, podané neoprávnenou osobou.

8. Žalobca sa podanou žalobou po pripustených zmenách domáhal určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. 000319011060208 zo dňa 11. 02. 2008, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, je neplatná zmluvná podmienka. Určenia, že obchodná praktika žalovaného v 1. rade - postúpenie práv a povinností zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 000319011060209 zo dňa 11. 02. 2008, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, na žalovaného v 3. rade na základe zmluvy o

postúpení pohľadávok zo dňa 14. 08. 2012 je nekalá. Určenia, že obchodná praktika žalovaného v 2. rade, spočívajúca v agresívnej obchodnej praktike, spočívajúca v obchodnej komunikácii so žalobcom pri vymáhaní pohľadávky voči žalobcovi vyplývajúcej zo Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 000319011060208 zo dňa 11. 02. 2008, uzavretej medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade, v mene žalovaného v 3. rade na základe ním udeleného plnomocenstva zo dňa 13. 09. 2012, spôsobom zasielania listov žalobcovi žalovaným v 2. rade zo dňa 29. 10. 2012, zo dňa 12. 05. 2014, zo dňa 01. 02. 2017, spočívajúca v uplatnení si nároku na vykonávanie zrážok zo mzdy žalobcu na základe dohody o zrážkach zo mzdy obsiahnutej v čl. II. bod 6 Zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru č. 0003190110600208 zo dňa 11. 02. 2008 je nekalá. Od žalovaného v 3. rade sa domáhal zaplataenia bezdôvodného obohatenia v sume 3 755,25 eura.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci posudzoval jednotlivé žalobcom a žalovanými v 1. a 3. rade odvolaniami napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie, a to z dôvodov, uvedených v odvolaniach, a keďže žalobca sa podanou žalobou domáhal viacerých nárokov voči odlišným žalovaným, odvolací súd sa postupne zaoberal týmito jednotlivými nárokmi, posudzujúc ich v zmysle odvolacích dôvodov, ktoré boli pre posúdenie veci rozhodujúce.

12. Súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

13. Prvým napadnutým výrokom bol výrok II., ktorým sa vo vzťahu k žalovanému v 1. rade žalobca domáhal určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy dlžníka č. 000319011060208 zo dňa 11. 02. 2008 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade je neplatná zmluvná podmienka. V tejto časti bolo žalobe žalobcu vyhovie (výrok II.), pričom v dôsledku odvolania žalovaného v 1. rade je tento výrok predmetom prieskumu odvolacieho súdu, keď mal za to, že táto dohoda bola uzavretá v súlade s právnou úpravou a na vyslovenie jej neplatnosti nie je žiaden dôvod.

14. Odvolací súd sa so závermi súdu prvej inštancie v tejto časti stotožňuje (bod 55. a 60. napadnutého rozsudku), pričom súd prvej inštancie správne, s odkazom na rozhodnutie NS SR uviedol, že takáto žaloba je procesne prípustná, pričom nejde o žalobu podľa § 137 písm. c) CSP a stotožňuje sa aj s jeho záverom, že dohoda v čl. II bod 6 zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru uzavretá medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade je neprijateľná zmluvná podmienka, a preto neplatná. Dohoda o zrážkach zo mzdy je formulárová spotrebiteľská zmluvu, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany žalovaného v 1. rade, na základe ktorej žalovaný v 1. rade požiadal o vykonávanie zrážok zo mzdy zamestnávateľa žalobcu. Dohoda o zrážkach zo mzdy nie je založená na objektívnom vyhodnotení výšky dlhu, ale na subjektívnej predstave veriteľa o výške pohľadávky a jej príslušenstva. Výška pohľadávky síce môže mať oporu v zmluve, ale pri zmluve so zmluvnými podmienkami, ktoré neboli predmetom posúdenia súdu alebo inej objektívnej inštitúcie, je relevantné ex offio súdne preskúmvanie práve z dôvodu nebezpečenstva,

že spotrebiteľ zmluvné podmienky nedokáže vyhodnotiť. Ochrana pred nekalými podmienkami sa má poskytnúť obdobne, ako to vyžadujú vnútroštátne pravidlá verejného poriadku. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované trvajúcou existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky v právnom vzťahu k dodávateľovi a v tom slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práva na plnenie alebo či sa spotrebiteľ priamo obrátil na súd so zreteľom na zabezpečenie stavu právnej istoty v tom zmysle, aby nebol obťažovaný hrozbou aplikácie takejto dohody o zrážkach zo mzdy, ktorej neplatnosť nikto neurčí. Zo samotného zákonného ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka vyplýva priamo právny záujem žalobcu ako spotrebiteľa na určenie neplatnosti zmluvnej podmienky, ktorá spôsobuje nerovnováhu v postavení strán sporu. Podľa ustálenej judikatúry vychádza systém ochrany zavedený Smernicou 93/13/EHS v myšlienke, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k prístupiu na podmienky vopred pripravené predajcom bez toho, aby mohol vplyvať na ich obsah. S cieľom zabezpečiť úroveň ochrany v súlade s uvedenou smernicou Súdny dvor viac krát zdôraznil, že tento nerovný stav môže byť kompenzovaný iba aktívnym postupom nezávislým od samotných zmluvných strán. Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu najmä, ak existuje nebezpečenstvo, že sa v eurokonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej ochrany, na ktorú skutočnosť musí brať súd ohľad. Ak by vnútroštátne právo umožnilo obísť takéto preskúmanie prostredníctvom dohody o zrážkach zo mzdy, išlo by o pozbavenie Smernice 93/13/EHS jej účinku. Preto v konečnom dôsledku aplikovanie tak významného zabezpečovacieho inštitútu akým je dohoda o zrážkach zo mzdy, ktorý dodávateľovi umožňuje svojvoľne nadiktovať výšku pohľadávky za účelom mimosúdnej exekúcie majetku spotrebiteľa vo formulárovej zmluve, hodnotí odvolací súd ako úmysel, ktorému za žiadnych okolností sa nemôže poskytnúť právna ochrana. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Na tomto závere podľa odvolacieho súdu nič nemení ani to, že zabezpečenie záväzku formou dohody o zrážkach zo mzdy Občiansky zákonník ani iné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa v čase uzavretia zmluvy o úvere nezakazovali ani v prípade, že účastníkom zmluvy je spotrebiteľ, pretože k tomuto záveru súd dospel nie v zmysle § 5a zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, účinného až neskôr, ale podľa § 53 ods. 1 a 5 a § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

15. Ďalším napadnutým výrokom bol výrok III., pričom proti tomuto výroku podal odvolanie žalovaný 3. rade a žalovaný v 1. rade. Aj keď je pravdou tvrdenie žalovaného v 3. rade, že rozsudok sa venuje skutočnostiam, ktoré neboli predmetom konania, je potrebné uviesť, že pri posúdení podaných odvolaní je rozhodujúce posúdiť, či je napadnutý výrok správny. Čo sa týka vecnej nesprávnosti výroku III. napadnutého rozsudku, žalovaný v 3. rade uviedol, že banka postupovala v súlade so zákonom a námietku žalobcu vznesenú po šiestich rokoch od začiatku sporu, že neboli splnené podmienky pre zosplatnenie úveru, považoval za účelovú. Poukázal tiež na ustanovenie § 153 ods. 1 CSP a zásadu koncentrácie konania, pričom mal za to, že žalobca zastúpený advokátom mal povinnosť uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany včas. K tomuto odvolací súd uvádza, že účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Napr. nie je želané, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytýčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky. Takýto záver uviedol aj NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 121/2022, v ktorom uviedol, že keďže sudcovskú koncentráciu konania uplatňuje príslušný sudca podľa vlastnej úvahy, spadá do jeho kompetencie rozhodnúť, či na prostriedok procesného útoku či obrany, ktorý strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania, bude prihliadať, pričom poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 530/2018. Ak teda v danej veci súd prvej inštancie prihliadol aj na neskôr uplatnený prostriedok procesného útoku žalobcu - namietanie nedodržania ustanovení Zákona o bankách a zaoberal sa ním a následne dal možnosť žalovanému v 3. rade preukázať splnenie podmienok v zmysle tohto zákona, v tomto postupe súdu 1. inštancie odvolací súd nevidel žiadne pochybenie a keď

následne na tieto dôkazy prihladol, postupoval správne. O to viac je tomu tak v danej veci preto, že od posúdenia splnenia podmienok pre zosplatnenie pohľadávky a postúpenie pohľadávky žalovaného v 1. rade ako banky na žalovaného v 3. rade ako nebankový subjekt záviselo aj posúdenie otázky pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 3. rade ohľadne nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Vecnou legitímáciou je pritom stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitímovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitímovaný) (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. 11. 2011 č. k. III. ÚS 517/2011-9). Otázkou aktívnej vecnej legitímácie alebo pasívnej vecnej legitímácie sa pritom súd musí zaoberať ex offo, teda bez toho, aby bola niektorou zo strán v konaní namietaná. Z tohto dôvodu bolo pripustenie procesného útoku žalobcu v priebehu konania súdom prvej inštancie dôvodné, pre posúdenie veci bolo nevyhnutné a aj v prípade, ak by žalobca tento procesný útok v konaní neuplatnil, súd prvej inštancie bol povinný sa v konaní touto otázkou zaoberať. Z tohto dôvodu odvolací súd námietku žalobcu, že neboli splnené podmienky pre zosplatnenie úveru nepovažoval za účelovú a mal za to, že súd prvej inštancie bol povinný na ňu prihliadať. Čo sa týka predkladania dôkazov zo strany žalovaného v 1. rade k zosplatneniu úveru a postúpeniu pohľadávky na banku, k tomu je potrebné uviesť, že za účelové je potrebné považovať práve vyjadrenie žalovaného v 3. rade v odvolaní, keď uviedol, že ak by pri podaní zo dňa 12. 04. 2017 (kedy sa dal žalobca právne zastúpiť) žalobca toto tvrdenie uviedol, žalovaný v 1. rade by preukázal doručenie predmetnej výzvy žalobcovi, keď mal v tom čase ešte povinnosť predmetný dokument uchovávať v archíve, avšak na druhej strane tvrdí, že k doručeniu predmetnej výzvy by mohlo dôjsť v rozmedzí rokov 2008 až 2009, pričom jeho povinnosť uchovávať dokumenty je minimálne 5 rokov, teda už aj v čase prebratia zastúpenia právnym zástupcom žalobcu táto päťročná lehota uplynula. Okrem toho, žalovaný v 1. rade už od doručenia žaloby v tejto veci, teda odo dňa 23. 02. 2017 vedel, že je voči nemu podaná žaloba, teda v prípade, ak týmito dokumentami disponoval, mal si ich odložiť, aby v prípade preukázania týchto okolností vedel svoje tvrdenia neskôr preukázať. Ak tak neurobil, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že ohľadom týchto skutkových tvrdení neunesol dôkazné bremeno, teda nebolo preukázané platné postúpenie pohľadávky žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade a správny je potom aj záver súdu prvej inštancie, že žalovaný v 3. rade sa v rozsahu splátok zrazených zamestnávateľom žalobcu v prospech žalovaného v 3. rade obohatil. Z týchto dôvodov odvolací súd nepovažoval vyhodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie za porušenie zásady zákazu ochraňovania zjavného zneužitia práva a zásady rovnosti zbraní. Odvolanie žalovaného v 3. rade z týchto dôvodov považoval za nedôvodné a záver súdu prvej inštancie vo výroku III. za vecne správny.

16. Čo sa týka zosplatnenia predmetného úveru a postúpenia pohľadávky zo žalovaného v 1. rade na žalovaného v 3. rade, k tomu je potrebné uviesť, že možnosť predčasne zosplatniť spotrebiteľský úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka je upravené v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka s tým, že pre platné zosplatnenie úveru je potrebné kumulatívne dodržanie tam stanovených podmienok, a to, že ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, dohoda medzi veriteľom a dlžníkom o tom, že ak sa nesplní niektorá splátka, stane sa zročným celý dlh (ide o tzv. stratu výhody splátok), prípade celý dlh sa stane zročným aj vtedy, ak to bolo určené v rozhodnutí súdu, uplatnenie práva najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a upozornenie spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, uplatniť právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru do splatnosti najbližšej splátky úveru. Až po kumulatívnom splnení uvedených podmienok možno dospieť k záveru, že došlo k platnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru.

Predčasné zosplatnenie úveru je podstatným zásahom do práv a povinností zmluvných strán, keď veriteľovi vzniká právo žiadať a na druhej strane dlžníkovi vzniká povinnosť uhradiť celý zostatok úveru naraz. Vzhľadom na závažnosť následkov spojených so zosplatnením dlhu, je potrebné, aby takýto právny úkon bol preukázateľne doručený dlžníkovi, teda, aby bolo preukázané, že sa oznámenie o zosplatnení dostalo do jeho dispozičnej sféry. V prípade, že nedošlo k splneniu stanovených podmienok, nie je možné hovoriť o platnom vyhlásení dlhu (úveru) za predčasne splatný.

17. V prejednávanej veci je pritom zrejmé, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade vznikol zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru (bankový úver), ktorý je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou, a to Zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom lex specialis. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa Zákona

o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Toto ustanovenie sprisňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Toto ustanovenie upravuje ďalšie špeciálne podmienky (popri všeobecných v OZ), za ktorých môže byť banková pohľadávka (alebo jej časť) postúpená, a to ak je pohľadávka: 1/ splatná, a to až po predchádzajúcej 2/ písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené 3/ omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené skutočnosti sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 OZ alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Touto otázkou sa už vo svojom rozhodnutí vyporiadal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo 26/2017 zo dňa 28. marca 2018, v ktorom rozobral ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a z ktorého odvolací súd vychádzal.

18. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd aj v tejto otázke stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, keď uviedol, že v konaní nebolo preukázané splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky ku dňu uzavretia a zmluvy o postúpení pohľadávok a to, že by žalovaný v 1. rade platným spôsobom predčasne zosplatnil takýto úver. Súd preto skonštatoval, že neboli splnené ani zákonné podmienky uvedené v § 92 ods. 8 Zákona o bankách a následne vyhodnotil postúpenie pohľadávky ako konanie v rozpore so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka, a teda neplatné, s čím sa odvolací súd stotožňuje, pretože v danej veci v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný v 1. rade pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vôbec vyzýval žalobcu na splnenie omeškanej splátky, a teda nebolo preukázané ani jej doručenie.

19. Ďalším napadnutým výrokom bol zamietajúci výrok, ktorým sa žalobca domáhal určenia, že obchodná praktika žalovaného v 1. rade je nekalá a určenia, že obchodná praktika žalovaného v 2. rade je nekalá. Ohľadom týchto výrokov súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že dospel k záveru, že je podľa § 137 písm. d) CSP procesne neprípustná (bod 56. napadnutého rozsudku), s čím sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a na tieto dôvody odkazuje, pričom má za to, že prípustnosť týchto petitov nevyplýva ani z ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako to tvrdil žalobca v odvolaní, pretože toto ustanovenie len vo všeobecnosti hovorí o práve spotrebiteľa domáhať sa ochrany jeho práva proti porušiteľovi na súde, nie o práve na určenie obchodnej praktiky ako nekalej (na rozdiel napr. od ustanovenia § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z. z., ktorý umožňuje spotrebiteľovi domáhať sa pred súdom určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou). Vzhľadom k týmto záverom (neprípustnosť týchto petitov a neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky na žalovaného v 3. rade) bolo potom bezpredmetné sa zaoberať odvolacou námietkou žalovaného v 3. rade o nesprávnosti záveru súdu o vyhodnotení postúpenia pohľadávky na žalovaného v 3. rade ako nekalej obchodnej praktiky (ktorú súd prvej inštancie posudzoval len ako otázku predbežnú), pretože na správnosti záveru súdu prvej inštancie o dôvodnosti vydania bezdôvodného obohatenia žalovaným v 3. rade by to nič nezmenilo, a to práve pre nesplnenie podmienok zosplatnenia a neplatné postúpenie pohľadávky žalovanému v 3. rade. Pre neprípustnosť týchto petitov potom bolo rovnako bezpredmetné zaoberať sa námietkou žalobcu o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v 2. rade vo vzťahu určenia obchodnej praktiky žalovaného v 2. rade ako nekalej a ustanovením § 9a ods. 1 Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého sa ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) vzťahuje aj na osobu, ktorá v mene veriteľa vymáha pohľadávky vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom toto ustanovenie je účinné až od 01. 05. 2014. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý vyhovujúci výrok (II.), výrok o vydaní bezdôvodného obohatenia (III.) a zamietajúci výrok (IV.) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Podľa § 355 ods. 1 CSP proti rozsudku súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon nevyklučuje.

21. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozdzutie vydané.

22. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.
23. Keďže žalobca podal odvolanie aj voči výroku III., ktorým bol zaviazaný žalovaný v 3. rade zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie a voči výroku VII., ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 3. rade, teda voči výrokom, ktoré neboli v neprospech žalovaného v 1. rade, odvolací súd odvolanie žalovaného v 1. rade voči týmto výrokom podľa § 386 písm. b) CSP odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou.
24. Následne sa odvolací súd zaoberal aj správnosťou výrokov o trovách konania, ktoré boli napadnuté odvolaním žalobcu a žalovaného v 1. rade.
25. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
26. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.
27. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.
28. Podľa § 256 ods. 2 CSP ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.
29. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.
30. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci. Tá je v zmysle ustanovenia § 256 ods. 1 CSP doplnená aj zásadou procesného zavinenia. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobral späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.
31. Len výnimočne nemusí súd úspešnej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej strane nahradiť trovy konania úspešnej strane. Môže tak urobiť podľa § 257 CSP a rozhodnúť tak, že žiadnej zo strán nepriznáva náhradu trov konania. Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.
32. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 CSP nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj strán v konaní, pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane účastníkov, a to nielen toho, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane toho, komu inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od neho spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášal bez nároku na ich náhradu, keď mal v konaní úspech.

33. Otázkou aplikácie ustanovenia § 257 CSP sa zaoberal aj NS SR v rozhodnutí sp. zn. 2Cdo/102/2017 z 31. júla 2017, v ktorom uviedol, že zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené, ak už vznikol procesnoprávny vzťah medzi súdom a oboma stranami sporu a medzi stranami sporu navzájom. V súvislosti s požiadavkou dovolateľky na nepriznanie náhrady trov dovolacieho konania protistrane aj pre dôvody hodné osobitného zreteľa dovolací súd poznamenal, že ustanovenie § 257 CSP (predtým § 150 ods. 1 OSP) predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (pozri napr. R 34/1982). Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnu prax, dnes už ustálenú (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 MCdo 17/2009, 5 Cdo 67/2010 či 3 MCdo 46/2012), podľa ktorej nemožno § 257 CSP považovať za ustanovenie, ktoré by zakladalo voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Túto normu preto nie je možné interpretovať tak, že je aplikovateľná kedykoľvek a bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. K dôvodom hodným osobitného zreteľa môže dôjsť vo vzťahu k určitým druhom konania alebo určitej procesnej situácii, kde sa tieto často vyskytujú, a tento dôvod je daný charakterom tohto konania alebo charakterom procesnej situácie. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, či teda na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR, III. ÚS 292/07, či I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 727/2000). Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie solventná, alebo, že zároboková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok.

34. Odvolací súd z dôvodu odvolacej námietky žalobcu, ku ktorej sa žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu nevyjadrili, sa zaoberal možnou aplikáciou ustanovenia § 257 CSP na trovy konania, pričom dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval zásadu úspechu v konaní a zásadu zodpovednosti za zavinenie, pričom odvolací súd v danej veci nevidel také dôvody, pre ktoré by na danú vec mal aplikovať ustanovenie § 257 CSP. V danej veci ide o sporové konanie, v ktorom sa podľa zásady úspechu a zásady zodpovednosti za zavinenie prejavilo to, ako sám žalobca v čase, keď ešte nebol v konaní zastúpený, ako aj neskôr jeho právna zástupkyňa formulovali petitivy, ktorých sa domáhal a koho označili ohľadom jednotlivých petitov za pasívne vecne legitimovaných, čo sa prejavilo v úspechu jednotlivých strán v konaní. To, či vyšlo v konaní najavo aj to, čoho sa žalobca podanou žalobou nedomáhal, nemá na správnosti záveru výrokov o trovách konania vplyv. Ani osobné pomery žalobcu podľa názoru odvolacieho súdu neodôvodňovali iné rozhodnutie o trovách konania, pričom žalobca k odvolaniu na ich preukázanie predložil len doklad o tom, že je dlhodobo práceneschopný, čo samo o sebe takouto okolnosťou nie je. Z uvedených dôvodov odvolací súd nevidel dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, preto aj výroky o trovách konania ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP, a keďže v odvolacom konaní mal žalobca a žalovaný v 1. rade rovnaký úspech (ich vzájomným odvolaniami nebolo vyhovené), o trovách odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 1. rade rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Žalobca napadol aj zamietajúci výrok vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 2. rade (VI.), pričom odvolaniu žalobcu nebolo vyhovené, preto potom platí, že žalovaný

v 2. rade mal v odvolacom konaní úspech, preto mu odvolací súd vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaný v 3. rade napadol vyhovujúci výrok (III.) a výrok o trovách konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného v 3. rade (VII.), pričom odvolaniu žalovaného v 3. rade nebolo vyhovené, preto potom platí, že žalobca mal v odvolacom konaní úspech, preto mu odvolací súd vo vzťahu k žalovanému v 3. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).